

Arne og Aud kan sjå tilbake på eit rikt samliv.

Uskedalen.no har vore på vitjing hos Arne og Aud Myklebust i huset deira på Myro (Myklebust). Huset var huset til Sella og Kristian Myklebust. Då dei overtok huset var det mykje dei måtte gjera med det. Huset er vel nesten heilt renovera og er utruleg koseleg. Dei har klart å halda det i ein gamal stil. Den gamle vedovnen på kjøkkenet er oppussa og blitt flott.

I staden for å intervju dei, ba vi dei fortelja kvar sin historie. I dag presenterer vi Arne sin historie, Aud sin kjem seinare:

Mine første minner fra Uskedalen er nok fra den sommeren jeg og min bror skulle få være hos onkel Kristian og tante Sella et par uker. Denne gården, gnr. 123, bnr.1, hadde avgitt store areal bl. a. til gravplass og kirke, men var vel nå mer som et småbruk med hest, 2-3 kyr, en stut og noen sauer, pluss hund og katt.

Tante Sella var overbevist om at vi skulle legge på oss når vi fikk hennes solide bondekost: havregrøt, melk, rømmekolle, potetkaker og bondesmør. Derfor fikk hun hengt opp bismeren i et morelltre, og her skulle vi veies ved ankomst og avreise som bevis for at hun hadde rett.

Huset i Myro er restaurert i gammel stil og er svært koseleg.

I tenårene var jeg slåttekar, og etter hvert gjorde jeg nok nytte for maten. Det hardeste var nok de lange øktene med stutturvslått, men teknikken jeg lærte da har jeg hatt nytte av siden.

Var søndagsværet bra drog jeg helst til fjells, men ellers var elven med fiske og bading det jeg likte best. Gården hadde det nederste og kanskje beste kjøret, og det var alltid spennende å komme ut på kjøkkenet og se så mange aurer Kristian hadde hentet opp.

All koking var på vedkomfyren, og med strøm på 100 w med vippe var det eneste muligheten. Alt vatn måtte hentes i bøtter oppe fra haugen.

Så kom femtiårene og jeg fikk bil. Da ble det enklere å ta med verktøy for det var alltid noe som trengtes å repareres: knuste vinduer, dører som ikke lot seg lukke og en loftstrapp som holdt på å falle ned.

Så var det engang jeg selv trengte hjelp: Bilen startet ikke fordi et lager i selvstarteren var falt ut. Etter litt leting i huset fant jeg noe i separatoren som kanskje kunne brukes. Separatoren var ikke i bruk så jeg tok en ring som jeg filte til, og dette fungerte. Bilen startet.

Etter Sella var død, gikk vi i gang med renovering av huset. Kristian sin påstand om a t'da heldt i mi tid' holdt ikke helt. Nå var også strømmåler og et par stikkontakter og en liten komfyr kommet på plass. Den ble lite brukt. Vedfyring var fremdeles viktigst.

Da Kristian døde i 1977, gikk eiendommen over til min far, og etter han over til min mor. To av naboene var interessert i å overta jorda. Jeg kjøpte parsellen 123/246 av min mor i 1982.

Min musikalske interesse ble for alvor vakt da min far kjøpte et husorgel, og det ble mitt instrument. Jeg lærte meg noter og en del melodier. Da det ble startet et musikkorps i tilknytning til indremisjonen, ble jeg med. Her var det musikk og kameratskap, noe som har holdt seg gjennom et langt liv. Jeg ble også bedt om å dirigere korpset, noe so varte i 30 år. Det ble også stiftet et blandakor, og jeg ble også dirigent her. Dette var i 1950 og varte, med et kort opphold, til koret ble nedlagt i 2011.

Musikken og sangen har preget mitt liv i mer enn 60-år; de fleste som leder. Vi har hatt en fantastisk karriere og fått glimrende kritikker. Har sunget i 30 kirker. I koret var det en ung dame som skilte seg ut. Jeg husker første gangen hun kom smilende på øvelse, og siden har hun smilt til meg i over 60 år, enten det var i hverdagen eller på Kongens slott.

En liten episode en gang da vi sang i Fana kirke. Prosten kom bort til meg etterpå med følgende kommentar: 'Er

du dirigenten?' Jeg svarte ja. 'Og k no di er med   syng'

Ja igjen. 'Tenk   få dirigera k no si om da ikkje var meir enn to minutt'. Ja, det har v ert et privilegium .

Tekst: Arne Myklebust/Reidar Myklebust

Foto: Reidar Myklebust

Nett: Thor Inge Døssland